

**Verzameling
Verhalen 6**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het zesde verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Martin Wichink.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

De fiets.

Hoe respectloos er soms mee omgaan.

De meet.

Belevenissen van een kleindochter die opa wil helpen.

De sprong.

Wat komt erbij kijken om een sprong in het diepe te maken.

Doppinda's.

Kleindochter komt opa helpen met pellen en daar blijft het niet bij.

Drie broers.

Wat hebben een voetballer, weerman en een redacteur gemeen. Je leest het hier.

Wens je veel plezier bij het lezen van deze verhalen.

De fiets.

Drager van vele dingen.

Je gaat waar je heen wordt gestuurd.

Eenzaam wordt je achtergelaten in een schuur of
wachtplek elders.

Je wordt getrapt, waar anderen vooruit willen komen.

Anderen klagen over zadelpijn, terwijl jij de last draagt.

Je wordt extra afgebeuld met een dynamo terwijl
anderen er verlichtenis van hebben.

Stuurloos soms van alle zware tassen.

Als pakezel vol vracht, begin je nog net niet te
steigeren.

Je wordt wel geketend als het rijkste bezit.

De meet.

“Opa Martin... waar is de meet?”

“De meet? Wat bedoel je Loïs?”

“Ik moet de meet hebben.”

“Mama... weet jij wat Loïs bedoeld met de meet?”

“Ik denk dat ze de centimeter bedoeld, want ze ziet mama en oma meten voor het tafelhuis.”

“Nou Loïs, dan moet je maar even met opa mee gaan.”

Samen lopen we naar de gereedschapskist, waar na het openen van de deksel de centimeter voor het grijpen ligt. Loïs heeft opa al wel vaker geholpen met meten, al moest opa dan soms even op zijn beurt wachten om verder met het klussen te kunnen gaan. Dat is nu niet het geval.

Ze meet eerst de zijkant van de bank.

“Nou Loïs, hoeveel centimeter moet opa opschrijven?”

“Duizend.”

Dan is de kamerdeur aan de beurt.

“Hoeveel centimeter is het nu?”

“Dertig.”

“Is dat niet een beetje weinig voor de deur?”

“De meet zegt dat opa.”

Daar kan opa het mee doen.

Dan neemt opa de centimeter over en Loïs moet met zijn voeten tegen de deur gaan staan. Zo meten we haar lengte. Natuurlijk wil ze ook weten hoe lang opa is. Boven zijn hoofd drukt opa zijn hand tegen de deur en draait zich langzaam om. De centimeter wordt door Loïs op de grond getrokken, al is de lijn niet helemaal recht.

“Nou Loïs, hoe lang is opa nou?”

“Tien.”

Nou weet opa ook waar kleintjes groot in kunnen zijn. Toch zijn deze juweeltjes met geen centimeter te meten. Omdat de aandacht alweer elders is gevestigd, kan de centimeter weer terug in de gereedschapskist.

De sprong.

De lift gaat tot de hoogste etage.

Alleen het allerhoogste gedeelte is te bereiken via een stalen trap.

Tree voor tree klim ik omhoog.

Eenmaal boven op het dak aangekomen, moet ik even op adem komen.

Voel de wind door mijn haren waaien.

Kijk genietend om me heen.

Loop naar de betonnen rand van dit hoge gebouw.

Kijk de diepte in en maak mijn overweging.

Even is er nog twijfel, maar dan spring ik toch.

Zweef even zo vrij als een vogel.

Kijk op mijn horloge tot...

Een druk op een knop voldoende en hoor nog de klik.

De paraschut gaat open.

Weer maak ik een veilige landing.

Doppinda's.

Het is zaterdagavond en we zitten gezellig voor de buis Tv te kijken. Na de koffie en thee is het tijd voor een borreltje en wat lekkers op tafel. Heel voorzichtig komt Loïs bij opa staan, want wat die nou aan het doen is? Dat wil ik ook!!!

“Opa Martin... wat ben jij aan het doen?”

“Opa is koffie aan het opdrinken.

“Neeeee!”

“Opa is aan het fietsen.”

“Neeeee!”

“Opa is doppinda's aan het doppen en gaat die dan lekker op eten.”

“Neeeee!”

“Ja hoor, Loïs. Dit zijn doppinda's en die kan je doppen en dan op eten. Vraag het maar aan mama.”

“Ja mama?”

“Ja hoor schat. Opa is pinda's aan het doppen.

“Mag ik helpen opa Martin?”

“Tuurlijk mag jij opa helpen met doppen.”

Tot opa's grote verbazing dopt ze niet alleen samen met opa, maar eet ze de pinda's ook nog eens lekker

op. Wel zonder het bruine vliesje. Opa krijgt concurrentie, maar dat vindt hij alleen maar gezellig.

Drie broers?

Ja, de telefoon gaat over.

“Met Henk Krol”, hoor ik een stem zeggen aan de andere kant van de lijn.

“Sorry”, zeg ik, “ik denk dat ik verkeerd verbonden ben”.

“Geeft niks, dat kan gebeuren”.

Ik check toch nog even het telefoonnummer in de gouden gids. Het nummer klopt, dus draai ik het opnieuw. 035-..... een voor een druk ik de nummers in.

“Henk Krol”, hoor ik opnieuw.

“Ja hier met Martin Wichink”, antwoord ik hem. “Ik ben op zoek naar je broer”.

“Ruud”, vraagt de stem twijfelend?

Krijg ik nu Ruud Krol? Dat is toch die voetbaltrainer. Die nog samen gevoetbald heeft met onze nationale superheld met nummer veertien op zijn rug.

“Nee ik zoek Erwin Krol”.

“Dat kan. Die is hier ook, een moment alstublieft”.

Ik hoor vage geluiden op de achtergrond van schuivende stoelen en stappende voetstappen.

“Met Erwin Krol”, hoor ik nu een andere stem.

“Martin Wichink hier, volgende week heb ik nog een barbecue op het programma staan en ik vroeg me af of we dan buiten konden zitten. Ik heb dit nummer gekregen voor de langere weersvoorspelling voor meerdere dagen”, vraag ik hem vriendelijk. Ik wacht af wat hij hier op te zeggen heeft.

“Beste Martin”, begint hij na een kleine denkpaauze, “Het weer blijft een onvoorspelbaar iets. We spreken alleen maar weersverwachtingen uit. Zou voor de zekerheid gewoon een zeiltje spannen of een partytent neerzetten. Dan ben je er zeker van dat je droogzit”.

Denkbeeldig zie ik zijn grote handen bewegen, wat je op de televisie ook ziet. Horizontaal van zeiltje spannen en schuin op en neer het dakje makend van een tentje bouwen.

“Ben je er nog”, hoor ik hem vragen.

“Ja ben er nog”, antwoord ik.

“Zijn Henk en Ruud echt broers van jou”, vraag ik nog nieuwsgierig. Een schaterende lach, die even aanhoudt, is het gevolg.

“Nee hoor, ha ha... We zijn hier voor een programmaopname van zomergasten. Doordat we dezelfde achternaam hebben, leek het de omroep wel leuk om hier een programma mee te vullen. Een redacteur, een voetbaltrainer en een weerman. Dit is toevallig dezelfde studio waar dit nummer naar doorgeschakeld is, vandaar dat Henk het oppakte. Hij zat het dichtst bij de telefoon. Heb je verder nog vragen”?

Met een ‘Nee verder niet’ haak ik af en leg de hoorn weer op de haak. Zo wordt je er dus ingeluisd. En dat voor 50 cent per minuut... mijn god, heb zeker drie minuten gebeld. Nou ja, hoop maar dat ze het telefoongesprek ook uitzenden. Dan ben ik voor een moment even een bekende Nederlander.

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.

Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.